

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Møllen

Citation: Gjellerup, Karl: "Møllen. Roman i 5 Bøger", i Gjellerup, Karl: *Møllen. Roman i 5 Bøger*, 1896, s. 459. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup03-shoot-idm140607019918192/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Møllen. Roman i 5 Bøger

lidt kunstig Latter, der imidlertid ganske løste sin Opgave, at henvende Alles Opmærksomhed paa ham — ogsaa Anes, som egentlig just var bleven allernaadigst afskediget af Madammen og nu ikke vidste, om det var rigtigst at blive eller gaa, da en fiffig Blinken af det lille Drageøie udtrykkelig syntes at ville holde hende fast.

— Kan du huske, Jakob, brød det nu løs — kan du huske den Aften, du og Hareenken var hos os? . . . Det var den Gang der just var Tale om, at du skulde her paa Møllen, min Pige . . . Da vilde du sgu'tte ha'e hende — han vilde sgu'tte ha'e dig — han turde ikke for Lise, nei, gu' min S'æl om han turde.

Og i sit fedtbepandsrede Hjertes Uskyld lo han for hele Selskabet, uden at mærke, hvilket Indtryk hans Bemærkning gjorde paa de Andre, og uden at ane, i hvilken Grad han havde Ret i, at Jakob ikke turde for Lise. Det sidste anede foruden Mølleren, som var bleven meget bleg, kun Madam Andersen, der i tavs Fortvivlelse over sin Søns selskabelige Talenter vred sine Hænder under Bordet, saa Knoglerne knagede. Men ogsaa paa de Andre gjorde denne Omtale af Lise en uhyggelig Virkning. Hans, som Skovfogden i sin Onkel-Egenskab havde paa sit Knæ, skjøndt han egentlig var for stor til det, brast i Graad; og forgjæves

søgte Dragen at trøste ham med et Forslag om en Slurk af hans Extra-Blanding.

Imidlertid vilde hans Moder give Selskabstemningen en passelig Retning og bemærkede spøgende, at hun havde ladet en ny Kande varmt Vand komme og i det Hele spillet Værtinde — det var jo sidste Gang hun gjorde det. Nu kom der En, der nok selv vilde være Værtinde, og det var ogsaa saadan det skulde være; — hvortil Hanne svarede, at Madam Andersen forhaabentlig altid vilde være som hjemme i Christines gamle Hjem. Nu vilde hun kun være saa meget Værtinde, at hun lavede Toddy til Jakob, hvad hun udførte med megen Ombu og til Dragens levende Forargelse. Hvad? saadan noget Sprøit vilde hun da ikke tulle i Jakob! det var jo rent at forgive Manden! Han greb Romflasken for at væge Blandingen, men Hanne afværgede det leende. Rigtignok mente den trods sin Pietisme ofte humant dømmende Skovfoged, at den nok kunde taale en Kjende til; men Mølleren erklærede, at han var ganske tilfreds, og at Hanne netop havde truffet hans Smag. Ved at se hende staa saa muntert der og haandtere med Glas, Flaske og Kande, Theste og Sukker i den hyggelige Damp, som hvirvlede op i Lampelyset, var han atter kommen ud af den Mistemning, som Dragens Humor havde paadraget ham. Han lagde sin Arm om